

SFÂNTUL TEOFAN ZĂVORÂTUL

TÂLCUIRI DIN SFÂNTA SCRIPTURĂ

Trebuie să fii gata în orice clipă: nu știi când va veni Domnul fie pentru înfricoșata Judecată, fie pentru a te lua de aici; oricare din două, pentru tine este totuna. Moartea este hotărâtoare; ea aduce deznodământul întregii vieți și va trebui să te mulțumești întreaga veșnicie cu ceea ce ai agonisit aici. Bunătăți ai agonisit, bună va fi soarta ta; rele ai agonisit, vei avea parte de o soartă rea. Acesta e un lucru tot atât de adevărat pe cât e de adevărat faptul că existi; și clipa hotărâtoare poate să

vină chiar în acest minut în care citești rândurile de față, iar apoi, sfârșitul. Peste soarta ta va fi pusă o pecete pe care nimeni nu o va mai putea ridica. Ai la ce să te gândești!

Ar trebui să ne mirăm însă, de faptul că atât de puțini oameni se gândesc la acest lucru. Ce taină se înfăptuiește cu noi! Știm cu toții că moartea bate la ușă, că e cu neputință să scapi de ea și totuși mai nimeni nu o are în gând; iar ea vine pe neașteptate și răpește... Și mai mult. Chiar atunci când îi cuprind durerile morții, oamenii tot nu se gândesc că a venit sfârșitul.

Sursa: www.doxologia.ro

Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*, Editura Sophia, București, p. 231

PROGRAMUL LITURGIC

- **Vineri: 24 octombrie**
18:00 – Sfântul Maslu / Paraclisul Maicii Domnului
- **Sâmbătă: 25 octombrie**
18:00 – Vecernia și Litia
- **Duminică: 26 octombrie**
08:00 – Utrenia și Sfânta Liturghie
→ Vindecarea demonizatului din ținutul Gherghesenilor
→ Sfântul Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de Mir

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

♦ Nr. 90 / 19 octombrie 2014 ♦

SFÂNTUL IGNATIE BRIANCIANINOV

DESPRE FORMAREA
DUHOVNICEASCĂ

«Deci, smeriți-vă sub mâna cea tare a lui Dumnezeu, ca El să vă înalțe la timpul cuvenit. Lăsați-I Lui toată grija voastră, căci El are grijă de voi»
(1 Petru 5, 6-7)

Din toată inima să ne lăsăm lucrați prin necazuri, împlinind cu mare grijă poruncile Evangheliei: aceasta este voia lui Dumnezeu cu noi.

În cele mai multe cazuri, încercările ce vin asupra noastră, la prima vedere, sunt neînsemnate, încât nici nu le-ai putea socoti încercări. Dar aceasta-i doar o viclenie a vrăjmașului care, datorită unei experiențe îndelungate, a dobândit în lupta cu omul necălit o dibăcie extraordinară. Îngerul căzut a observat că ispitele evidente, grosiere și violente îi insuflă omului un zel puternic și un mare curaj pentru a se lupta cu ele. Pentru a rămâne ascuns, le va înlocui pe acestea cu ispite mai ușoare, dar foarte subtile, și de o extremă eficacitate. Ele nu provoacă zel în inimile noastre, ele nu declanșează o luptă spirituală, dar te țin într-un fel de letargie și aruncă duhul nostru în stare de expectativă.

Ele te copleșesc și în mod progresiv îți epuizează puterile psihice, te aruncă în plictiseală și în inactivitate; ele te ruinează și fac din tine o țintă a patimilor, ca urmare a slăbănogirii, plictiselii și inactivității.

Violența diavolului și greutatea luptei pe care o duce el astăzi cu călugării au fost descoperite mai dinainte de către Dumnezeu. Dumnezeu îi încununează pe luptătorii de astăzi ca și pe cei de demult, deși nevoințele acelora, în mod aparent, erau mai mari decât ale acestora. Să ne păzim dar să nu ajungem în istovire, în plictiseală și în lenevire! Să ne mobilizăm toate puterile și toată atenția pentru a păzi poruncile Evangheliei! Împlinindu-le, vom descoperi nenumăratele curse ale vrăjmașului și violența cu care el le combină și le pune în lucrare. Vom vedea că necazurile și ispitele de astăzi, ușoare în aparență, tind, ca și cele de odinioară, să-l îndepărteze pe om de Hristos, să distrugă din lume adevăratul creștinism, nelăsând să dăinuiască decât forma exterioară, cu care să-i înșele mai ușor pe oameni. Vom vedea că ispitele ușoare pe care satan le pune în lucrare cu o răutate infernală acționează mult mai eficient decât ispitele violente, sigure, văzute și directe.

Motivul principal pentru care necazurile sunt atât de chinuitoare pentru călugării de astăzi ține de monahismul însuși, și stă, înainte de toate, în lipsa de formare duhovnicească. Această lipsă, greu de

depistat, trebuie considerată ca cea mai mare nenorocire. Călugărul n-o poate sesiza imediat. Începătorul, plin de zel pentru nevoință și mai puțin pentru cunoștințe duhovnicești, se mulțumește de obicei cu educația pe care o găsește în mănăstire sau care vine de la sine. Mult mai târziu, după un studiu aprofundat al Sfintelor Scripturi și al scrierilor patristice, asceții (și dintre ei un număr mic) devin conștienți, încet-încet, că este de neapărată trebuință o formare duhovnicească pentru a înainta în viața călugărească; că formarea intelectuală, oricât de bogată și splendidă ar fi în aparență, și ori de ce apreciere s-ar bucura în lumea aceasta lovită de orbire, rămâne întunecată și-i atrage în tenebre, în locașul spiritelor căzute, pe cei ce i se dedică ei.

O formare duhovnicească întemeiată pe cuvântul lui Dumnezeu, așa cum îl găsești în carte, dar n-o primești printr-o povățuire vie și orală, este singura călăuză pe care o ai la îndemână, și așa, prin forța lucrurilor, călugărul își devine în mare măsura propriul său dascăl. Acest mod de formare, cu tot folosul pe care-l poate aduce, este adesea însoțit de greșeli și abateri grave, consecință inevitabilă a stării de ignoranță a celor supuși puterii patimilor. Un începător, datorită necunoașterii și influenței ce o au patimile asupra lui, nu poate înțelege corect Sfintele Scripturi, nici nu se poate ține cu statornicie de acestea. Traversând înot marea de

păcate, adeseori ni se împruținează forțele. Epuizați, cădem și ne afundăm în mare, riscând să ne înecăm.

Din pricina lipsei povățuitorilor duhovnicești, a marilor trăitori în Duh, [din cauza] nenumăratelor pericole de care suntem înconjurați, ajungem într-o stare de plâns. Suntem disperați, ne-am rătăcit și nu există voce care să ne întoarcă din rătăcire: cartea rămâne mută, spiritul căzut, dorind să ne țină în eroare, ne face să uităm chiar că o asemenea carte există.

“Mântuiește-mă, Doamne!”, striga David care, în duh profetic, prevedea necazurile noastre și vorbea în numele celui ce dorește să fie salvat, “că a lipsit cel cuvios”. Nu mai există mentor, sau povățuitor pneumatofor, capabil să ne arate fără greșală calea mântuirii, și căruia cel ce vrea mântuirea, să i se încredințeze fără de nicio grijă.

“Că s-a împruținat adevărul de la fiii oamenilor, deșertăciuni a grăit fiecare către aproapele său” (Ps. 11, 1-3) la îndemnul unei înțelepciuni profane capabile să exagereze și să întărească erorile și nălucirile. Am devenit foarte vulnerabili, iar ocaziile de cădere s-au înmulțit în jurul nostru și au căpătat o putere enormă; ele sunt foarte diversificate și înșelătoare pentru ochiul nostru sufletesc bolnav și pentru inima noastră, care, atrasă de ele, se îndepărtează de Dumnezeu.

Suntem atât de stăpâniți de ispite încât am abandonat formarea noastră duhovnicească întemeiată pe cuvântul lui Dumnezeu, și care este totuși

singurul mijloc de salvare. Această formare duhovnicească cere să duci o viață atentă, eliberată de distracții, dar voința noastră pervertită caută tocmai contrariul. Suntem porniți înspre câștig material, înspre reușita în această lume. Dorim onoruri, dorim belșug și lux. Dorim distracții și partea noastră de plăceri mondene. Pentru a dobândi toate acestea, noi suntem exclusiv preocupați de dezvoltarea naturii căzute. Am pierdut noțiunea firii născute din nou; poruncile Evangheliei le-am neglijat și le-am uitat; nevoința interioară ne este total necunoscută, cea exterioară absorbindu-ne complet, cu scopul de a părea evlavioși și sfinți în fața oamenilor și de a ne lua răsplata de la aceștia. Am părăsit calea mântuirii cea strâmtă și cu chinuri, și călătorim pe calea cea largă și ușoară.

Sursa:

Sfântul Ignatie Briancianinov - *Fărămiturile ospățului* – Cap. 30, Necazurile vor fi partea călugărilor din vremurile de pe urmă, Ed. Reîntregirea, Alba-Iulia, 1996

